

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 284

Mọi thứ đều cứu cánh viên mãn. **Điều đầu tiên là tướng mạo.** Bạn xem Phật nói ở trong Kinh Đại Thừa, không phải là 32 tướng tốt 80 vẻ đẹp, mà Phật có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp, đây là Ba La Mật.

Điều thứ hai là thân thể viên mãn, thân thể không có sanh bệnh. Nếu sanh bệnh là không viên mãn. Thân thể không thể già, nếu già là không viên mãn. Thế giới Tây Phương Cực Lạc, Thế Tôn vì chúng ta mà giới thiệu, hễ là người vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, thể chất đều là tử ma chân kim sắc thân, là cái thân kim cương bất hoại, viên mãn rồi. Cho nên bạn xem, các Ngài đặt Ba La Mật ở chỗ này có hợp lý không? Điều mà bạn mong cầu đều là phải khỏe mạnh, phải sống lâu, phải phát tài, muốn mọi thứ đều phải như ý, cái này đều là Ba La Mật. Tài sản ở trong tự tánh là tận hư không khắp pháp giới, tại sao vậy? Toàn là tự tánh tự nhiên biến hiện ra. Tự tánh biến hiện ra thì làm gì có đạo lý không thể thọ dụng được chứ! Của cải có cần mang theo trên thân không? Không cần. Cũng giống như bạn đang ở nhà vậy, bạn không đi ra khỏi nhà, bạn đang ở nhà, vậy bạn có cần mang vàng bạc châu báu vào thân mình hay không? Không cần, vì dùng không được. Hiện giờ cái gì là nhà của chúng ta? Biến pháp giới hư không giới là nhà của chúng ta. Bạn ở trong tận hư không khắp pháp giới thì trên người không cần mang theo tiền, mọi sự thọ dụng đều là tự nhiên. Điều này nói lên cái gì? Là nói về tài sản, vậy là bạn thật sự phát tài rồi. Ở đây dùng khoa học để mà nói thì có thể nói thông. Bởi vì đức năng của bạn khôi phục, bạn cần tất cả nhu cầu về vật chất (hiện nay khoa học đã biết vật chất là năng lượng biến hiện ra, năng lượng biến khắp hư không pháp giới, điều này mọi người thừa nhận), nếu như bạn có năng lực, lấy năng lượng biến hiện thành những thứ bạn cần dùng. Tôi muốn uống nước, tôi liền lấy năng lượng biến thành nước, biến thành cái ly, tôi liền thọ hưởng. Lúc tôi không cần, thì cái ly và nước lại biến thành năng lượng, không còn nữa. Giống như làm ảo thuật vậy, tự nhiên biến hiện. Ăn mặc chính là như vậy, muốn ăn món gì, thì thức ăn bày ra ở trước mặt, biến hóa mà ra, tùy theo suy nghĩ của bạn mà biến. Dùng xong rồi, không cần nữa thì cả thầy đều không còn nữa, không cần thiết phải rửa bát rửa đĩa, có rất nhiều chỗ không cần thiết để bố trí đồ dùng gia đình. Bạn nói xem, thật là phiền phức. Đó là không nói những

người giàu, người giàu thì muốn cái gì thì có cái đó. Sau khi dùng xong rồi cả thấy đều trở về không, tất cả trở về không. Cái này chân thật là giàu sang. Thế giới Cực Lạc là giống như vậy đó.

Thực tế thì Thế giới Cực Lạc không cần phải nói, mà ở trong lục đạo này của chúng ta, Thích Ca Mâu Ni Phật nói với chúng ta về cõi Trời Dục Giới, tầng Trời Dục Giới thứ năm là có cái năng lực này. Tầng trời thứ năm là Trời Hóa Lạc, tất cả sự thọ dụng của họ là biến hóa mà dùng. Phước báo của tầng trời thứ sáu thì lớn hơn, bản thân họ không cần phải biến hóa, họ cần cái gì thì tầng trời thứ năm biến hóa ra để cúng dường cho họ. Cõi Trời Dục Giới tầng thứ năm và tầng thứ sáu đã là thọ hưởng tất cả vật chất đều là tùy tâm mà biến hóa, khi không cần dùng nữa thì cả thấy đều mất hết, cả thấy đều không còn, đều được cái cảnh giới này rồi, hưởng chi là Trời Sắc Giới và Vô Sắc Giới, cảnh giới càng lên cao hơn. Cảnh giới của Phật Bồ Tát thì không cần phải nói. Đây mới thật sự là sự cứu cánh viên mãn, nói tổng quát là trí huệ viên mãn. Đây đều là tự tánh vốn có. Trí huệ viên mãn, đức năng viên mãn. Đức năng là năng lực. Con người ở thế gian này của chúng ta thông thường tín ngưỡng tôn giáo tán thán Thượng đế, tán thán thần linh không gì không biết, không gì không thể. Nếu như bạn đã minh tâm kiến tánh rồi, vậy thì bạn cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể, đức năng của bạn viên mãn rồi.

Điều thứ ba là tướng hảo viên mãn. Tướng hảo chính là ngày nay chúng ta nói đến phước báu. Phước báu của bạn viên mãn. Bạn xem, tất cả chúng sanh trong sáu nẻo đều không ngoại lệ, có ai mà không cầu khỏe mạnh sống lâu? Ai mà không cầu giàu sang? Ai mà không cầu trí huệ? Ba điều này là vốn đã có sẵn từ ở trong tự tánh, chẳng thiếu một chút nào cả, mà còn bình đẳng nữa. Chúng sanh và Phật chẳng phải là hai. Phật hiện tại đã đạt được sự thọ dụng này, Ba La Mật hiện tiền. Hiện tại chúng ta chưa được thọ dụng, không đạt được sự thọ dụng, Phật đã nói là do chúng ta mê mất đi tự tánh. Khở ở tại chỗ này. Làm sao mà mê vậy? Là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước khiến cho bạn mê. Rời xa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước bạn sẽ đại triệt đại ngộ. Lời nói thì rất là dễ, trên thực tế làm rất khó. Không cần nói là vọng tưởng, chỉ nói chấp trước thôi, bạn có thể buông bỏ được không? Quả nhiên đối với thế xuất thế gian, tất cả người, tất cả vật bạn không còn chấp trước nữa, vậy xin chúc mừng bạn, bạn đã vượt ra khỏi sáu nẻo luân hồi rồi. Sáu nẻo luân hồi là đến như vậy đó. Chỉ cần bạn có chấp trước thì bạn không ra khỏi sáu nẻo luân hồi. Chấp trước buông xuống được thì vượt khỏi sáu nẻo luân hồi, phân biệt buông xuống được thì vượt qua mười pháp giới, vọng

tưởng buông xuống được thì bạn chứng được Phật quả cứu cánh viên mãn. Đây là nói tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc.

Đây là nói Ba La Mật. Ở trong chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ có nói (điều ông nói cũng là nói đến cứu cánh), Ba La Mật dịch thành đáu bỉ ngạn, cũng dịch là độ vô cực, hoặc là dịch thành sự cứu cánh. Cách dịch này dịch rất là hay, tại sao vậy? Phật Pháp Tăng là lý cứu cánh, lý tự tánh vốn đầy đủ, Ba La Mật là sự cứu cánh. Cách nói này rất hay. Đây là hành môn của Bồ Tát, là nguyên tắc nguyên lý tối cao, có thể cứu cánh tất cả, tự hành hóa tha. Hiện tại tôi nói đến công việc, bạn có thể tự hành hóa tha, công việc có thể làm được viên mãn. Đây chính là Ba La Mật thanh.

Câu tiếp theo là “*chỉ tức tịch tĩnh thanh*”. “*Chỉ*” là đình chỉ, “*tức*” là tức diệt, là nói điều gì? Là nói sự trái ngược với tánh đức. Những điều gì là trái ngược với tánh đức? Ở trong Phật giáo Đại Thừa chúng ta thường nhìn thấy, khởi tâm động niệm phân biệt chấp trước. Khởi tâm động niệm là mê hoặc, chính là vọng tưởng, ở trong Kinh luận cũng gọi là vô minh. Khởi tâm động niệm là vô minh, vô minh là phiền não, phân biệt là trần sa phiền não, chấp trước là kiến tư phiền não. Những thứ này thì phải chỉ, phải tức, hoàn toàn là trái ngược với tự tánh. Vậy bạn muốn hỏi, tại sao trái ngược? Trái ngược vào lúc nào? Vậy thì chúng ta thông qua sự tu hành mà hồi phục. Hồi phục điều này thật là không dễ. Sau khi hồi phục rồi có bị nhiễm ô không? Vấn đề này ở trong Phật giáo Đại Thừa gọi là đại vấn căn bản, đây không phải là vấn đề nhỏ mà là vấn đề lớn, thật ra rất nhiều người chúng ta đều có vấn đề này. Vấn đề này chưa nhận được sự giải đáp.

Thực tại mà nói, năm xưa lúc Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, tôn giả Phú Lô Na đã hỏi giúp chúng ta. Trong quyển bốn của “Kinh Lăng Nghiêm”, Ngài đã hỏi về vô minh. Chúng ta vốn là chẳng có vô minh, tại vì sao lại bị vô minh? Vô minh khởi lên lúc nào vậy? Chúng ta thông qua việc tu hành, sau khi vô minh đoạn rồi, vậy là thành Phật rồi. Sau khi thành Phật rồi còn khởi vô minh nữa hay không? Thế Tôn trả lời vô cùng hay. Vô minh có sự bắt đầu hay không? Không có sự bắt đầu. Nếu như có sự bắt đầu, đó chính là sự thật, điều đó không gọi là vọng tưởng. Vọng tưởng, vọng thì không phải là chân. Thế Tôn vẫn lo sợ chúng ta nghe mà chẳng hiểu ý của Ngài đã nói, nên Ngài đưa ra một thí dụ, anh chàng Diễn Nhã Đạt Đa nhận lầm ảnh. Kiểu thí dụ này trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta thường hay mắc phải. Lúc chúng tôi còn là học sinh, đại khái là khi mà chúng tôi còn là học sinh, cùng với học sinh thời này thì không giống như nhau. Thời học sinh của chúng tôi lúc đó nhà trường quản lý rất nghiêm ngặt, buổi sáng

nhất định phải đến trường đúng giờ, đến trường học phải tham gia nghi thức chào cờ, học sinh mặc đồng phục và phải đội mũ. Thật sự là có học sinh trong lúc vội vã, mũ thì đã đội ở trên đầu nhưng đi khắp nơi hỏi: “*Các bạn có thấy cái mũ của tôi ở đâu không?*”, hoảng hốt đến cực độ. Mọi người nói: “*Mũ của bạn không phải đang đội trên đầu sao?*”. Chẳng khác gì chuyện của chàng Diễn Nhã Đạt Đa. Bạn nói xem là họ mê lúc nào vậy? Cho nên Phật nói những lời này, chúng ta nên tỉ mỉ mà thể hội mà tham cứu, thì bạn mới có thể hiểu được cuối cùng là Phật nói điều gì, dạy cho chúng ta điều gì, chúng ta cần phải học như thế nào.

Trên thực tế, điều khó khăn nhất của chúng ta chính là nghi vấn của chúng ta quá nhiều. Lúc bạn không có những điều nghi vấn này, lập tức tất cả ý niệm đều dừng lại thì bạn liền khôi phục, bạn liền phá mê khai ngộ. Tại vì sao không khai ngộ? Chính là có quá nhiều điều nghi ngờ, nhất định là phải truy tìm nguồn gốc bạn mê lúc nào vậy, nghĩ ngợi lung tung. Bạn phải dẹp bỏ cái vọng niệm này. Vọng niệm của bạn khur khur không bỏ được, nghe được Phật pháp lại càng tăng thêm vọng niệm. Bạn nói xem, Phật thật là khó làm, thật khó dạy. Cho nên là thượng căn lợi trí Ngài mới dễ dạy, vẫn còn một hạng là hạ ngu dễ dạy, là họ chẳng có điều nghi ngờ, dạy họ làm thế nào thì họ làm như thế đó, thường là dễ thành tựu nhất. Có một hạng người không cao cũng không thấp, số người này thì lại đông, cho nên Thích Ca Mâu Ni Phật mới giảng Kinh thuyết pháp suốt 49 năm, chính là giảng cho những người như thế này. Thượng căn lợi trí chỉ cần một - hai giờ đồng hồ là giải quyết được rồi, đâu có cần thời gian nhiều như vậy. Cho nên chúng ta học cho tốt, ngoan ngoãn một chút, đừng khởi vọng tưởng, biết nghe lời.

Cho nên từ “*chỉ*” này, hiện giờ đang ở trước mắt chúng ta, nói thật ra chúng ta muốn dừng vọng niệm phân biệt chấp trước thì chẳng có dễ. Thực sự người thượng thượng căn họ làm, họ có thể dừng được sự chấp trước, tất cả đều không còn chấp trước nữa. Bạn nhìn xem, sáu nẻo luân hồi đều vượt qua được. Chúng ta có thể làm được không? Làm không được. Làm không được thì chúng ta bắt đắ dĩ cho qua để cầu thứ yếu. **Chúng ta ngày nay phải dừng cái gì? Dừng cái ác, điều xấu ác phải dừng lại.** Điều xấu ác ở nơi nào? Tôi nghĩ cái này không khó hiểu, trong Kinh điển Đại Thừa và Tiểu Thừa, Phật đều có tiêu chuẩn. Tam qui gọi là phản tà tam quy, mặt trái của giác chánh tịnh thì chúng ta không khó hiểu. Giác chánh tịnh thật sự là chúng ta không đạt được, nhưng mặt trái của nó hàng ngày chúng ta theo đuổi. Mặt trái là cái gì? Là mê mà không giác, chúng ta hàng ngày vẫn theo đuổi, tà mà không chánh, nhiễm mà không tịnh, không phải

chúng ta hàng ngày theo đuổi nó hay sao? Đó là theo đuổi mặt trái. Theo đuổi mặt tích cực là Phật Bồ Tát, ngược lại với Phật Bồ Tát chính là đong đảo chúng sanh chúng ta. Phật Bồ Tát các Ngài đối với tất cả người sự vật thật sự là thuận thiện. Thuận thiện chính là thập thiện làm được đến viên mãn nhất, cứu cánh nhất. Điều chúng ta làm ngày nay đều là thập ác, thân đã gây ra sát-đạo-dâm, khẩu thì vọng ngữ-luống thiết-ỷ ngữ-ác khẩu, niệm tham-sân-si. **Chúng ta ngày nay phải công phu cấp bách chính là để dừng mười ác**, điều này không nên làm nữa. Dừng lại nhất định là không thể dừng được trọn vẹn, bạn có thể dừng lại một phần thì bạn được một phần phước báu, bạn có thể dừng lại hai phần thì bạn được hai phần phước báu. Nên nghiêm túc mà làm. Cho nên điều mấu chốt quan trọng nhất của việc học Phật chính là bạn phải xây dựng một tư tưởng học tập đúng đắn, vậy thì mới khẳng định. Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. **Bản thân tôi là chúng sanh, tôi có Phật tánh. Bạn phải khẳng định cái điểm này.** Tất cả vạn vật đều có pháp tánh. Phật tánh cùng với pháp tánh là một. Bạn phải chắc chắn.

Chúng ta ngày nay đã mê mất tự tánh rồi. Hiện nay công việc chúng ta cần phải làm là làm sao để khôi phục tự tánh, mượn lời của Nho gia để mà nói là bạn phải khẳng định bản tánh con người vốn là thiện, "*nhân chi sơ tánh bản thiện*", bạn phải khẳng định điều này. Hết thấy những điều bất thiện, bất thiện là tập tánh, là nhiễm ô, bản tánh chắc chắn là không có nhiễm ô, bản tánh là giác chánh tịnh. Tôi hiện nay làm sao đem cái tập tánh này quay đầu lại, thay đổi khôi phục thành bản tánh thì việc học tập đã được viên mãn, vậy là chúng được Ba La Mật Đa rồi, vậy là chẳng có gì khác với chư Phật pháp thân Bồ Tát.

Bạn muốn hỏi, vậy thì cần phải tu trong bao lâu mới có thể hồi đầu lại được? Mỗi một người căn tánh không như nhau, điều này Phật đã có nói, thiện căn phước đức nhân duyên của mỗi người không giống nhau. Có thiện căn thì thuận lợi, phước đức nhân duyên rất sâu dày, họ chỉ cần vài tháng hoặc hai - ba năm là thành tựu rồi. Điều này ở trong lịch sử đất nước ta cũng có không ít người. Huệ Năng Đại Sư là một trường hợp nổi bật nhất, Ngũ Tổ ấn chứng và truyền y bát cho Ngài, lúc đó Ngài 24 tuổi. Điều này chứng minh rằng Ngài đã đại triệt đại ngộ, đã minh tâm kiến tánh, ở trong Phật pháp Đại Thừa Viên Giác, mức thấp nhất là Bồ Tát Sơ Trụ trở lên, sự thật là vượt qua lục đạo, vượt qua mười pháp giới rồi. Đây là thiện căn. Thiện căn mà kém một chút, ở dưới hội của Lục Tổ, trong những học trò đó chúng ta nhìn thấy có người khoảng ba - năm năm thì khai ngộ, có người thì 8 năm - 10 năm khai ngộ, có người là 20 năm - 30 năm khai ngộ, vẫn có người 40 năm - 50 năm mới khai ngộ. Vậy thì thọ mạng phải dài, thọ mạng

mà không dài thì không thể được, vì chưa khai ngộ thì thọ mạng đã hết, vậy thì không thể được rồi. Nói một cách tổng quát, chính là phải buông xuống được, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Không buông xuống được thì bị thiệt thòi lớn rồi. Mọi thứ đều phải buông xuống, để tâm của bạn vĩnh viễn duy trì sự thanh tịnh, thân mãi mãi duy trì sự ung dung, bất luận là ở trong hoàn cảnh nào, nhất định không có sự căng thẳng. Căng thẳng là không thể được, thân tâm sẽ bị tổn thương nặng. Rất là ung dung, rất là thoải mái, thân nhiên như không, tại vì sao? “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*”, bạn cần gì mà phải nghiêm túc như vậy?

Lần này tất cả các vị đều chứng kiến chứng bệnh truyền nhiễm SARS, mọi người trên toàn cả thế giới đều căng thẳng lên thật là đáng thương. Rất nhiều người đến tìm tôi (hình như trong lúc giảng Kinh tôi cũng đã nói không ít lần, nói ít nhất là khoảng mười lần), tôi nói: “*Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi*”. Bệnh SARS này làm sao mà xuất hiện vậy? Vi khuẩn mang nguồn gốc bệnh độc. Chúng tôi muốn hỏi, vi khuẩn bệnh độc từ đâu mà xuất hiện? Là con người chúng ta truyền cho nó, nguồn gốc bệnh độc của chúng ta ở trong thân tâm của chúng ta, tham sân si tam độc, chúng ta truyền nhiễm bệnh độc cho nó, xong rồi nó lại truyền nhiễm cho con người. Điều này chẳng có kỳ lạ một chút nào cả. Nó độc, chúng ta còn độc hơn nó, cho nên nó có thể hại được chúng ta không? Không thể hại được. Sự thật là như vậy. Bạn hiểu được Phật pháp thì vấn đề này bạn có thể giải quyết được, chỉ là chuyện nhỏ mà.

Triển khai chưa được bao lâu, tôi đang ở Úc Châu, có một hôm tôi đang ở Canberra, vị Đại sứ quán Trung Quốc ở Úc mời tôi đi dùng cơm, cũng có bàn đến vấn đề này. Ông nói với tôi, bệnh SARS hiện nay đã biến đổi chủng loại lần thứ sáu rồi. Lần cuối tôi nghe nói hình như khoảng đến lần thứ mười mấy rồi, càng biến đổi càng nguy hiểm. Điều này cùng với lời Phật nói trong Kinh là hoàn toàn như nhau, chẳng có chút kỳ lạ nào. Tại sao càng thay đổi càng nguy hiểm? Tại vì con người chúng ta đối với nó với cái tâm độc hại, chúng ta muốn giết sạch loài vi khuẩn này, muốn tiêu diệt loại vi khuẩn này. Suy nghĩ độc hại này nó mà tiếp nhận được thì độc tố của nó càng tăng trưởng thêm, chống đối lại, cho nên càng ngày càng độc. Chẳng biết dùng tâm thiện lương để đối xử với nó.

Vi khuẩn có thể bị diệt sạch hết không? Không thể. Tại sao vậy? Pháp tánh của nó, thể của nó là pháp tánh, pháp tánh là bất sanh bất diệt, bạn làm sao mà có thể tiêu diệt được nó chứ? Nó chỉ có thể thay đổi chứ không thể tiêu diệt. Cùng cái đạo lý như vậy, con người chúng ta cũng là bất sanh bất diệt, chỉ có thay đổi mà thôi. Thân thể là vật chất, thời gian tồn tại của vật chất không lâu, thân thể có

sanh diệt, linh tánh của bạn thì không có sanh diệt. Phật giáo của chúng ta nói chết rồi thì đi đầu thai, nó có bị diệt đâu? Nó không có bị diệt. Loại vi khuẩn này cũng giống như vậy, diệt không được, cho nên phải đối xử thiện với nó, dùng tâm thiện đối xử với nó, tâm thương yêu đối xử với nó, độc tố của nó sẽ được hóa giải, nó sẽ trở thành loài vi khuẩn tốt, có lợi ích cho con người. Tôi đã nói rất nhiều lần.

Loại dịch bệnh này mỗi năm đều có, trong lịch sử của Trung Quốc có ghi chép lại rất nhiều. Thời kỳ phát dịch bệnh đại khái là vào khoảng giao mùa xuân - hạ và giao mùa thu - đông, vào lúc tiết trời thay đổi, dễ dàng có loại dịch bệnh này phát sinh. Bạn phải tự mình biết hóa giải. Hóa giải không cần thiết phải dùng thuốc, dùng ý nghĩ ý niệm của bạn. Bạn dùng thiện ý đối xử với vi khuẩn này, vi khuẩn bệnh này sẽ kết tinh vô cùng đẹp, độc tố sẽ không còn. Tuyệt đối không thể dùng tham sân si. Sử dụng cái độc này vậy là độc càng tăng thêm độc, như vậy là không được. Không thể dùng độc để trị độc. Chúng ta nhất định phải hóa giải cái độc cho nó. Cho nên nền y học Trung Quốc có cách dùng độc để giải độc, giải độc, hóa giải, không giống như tây y. Tư tưởng ý niệm của tây y thì không có giống, họ là tiêu diệt, diệt độc. Cái này phiền phức lớn rồi. Bạn tiêu diệt nó, nó sẽ báo thù bạn, nó cũng tiêu diệt bạn, vậy là trở thành thù địch rồi. Cho nên oan gia nên giải không nên kết, không nên kết oan gia với loại vi khuẩn này, nên làm bạn tốt với loại vi khuẩn này, cùng sống hòa bình với nhau, chúng ta hợp tác lẫn nhau. Bạn xem, cái ý nghĩ này tốt nhiều. Ý nghĩ này vừa truyền cho nó thì nó lập tức tiếp nhận, lập tức được hóa giải. Cho nên, sự việc này là chuyện bình thường.

Tương lai vẫn sẽ có dịch bệnh, so với dịch SARS còn nguy hiểm hơn, các bạn đã học phương pháp này rồi, các bạn có thể tự giải độc cho bản thân mình. Tâm địa thanh tịnh sẽ không bị lây nhiễm bệnh, tâm địa từ bi thì hóa giải được độc tố này, cho nên mọi người nên tu tâm thanh tịnh, tu tâm từ bi, thuần tịnh thuần thiện thì có độc tố như thế nào, đến khi gặp bạn đều bị hóa giải hết, sẽ chẳng có việc gì.

Một số người nói những động vật nhỏ có mang mầm bệnh, chúng ta thường hay gặp nhất là loài gián, ruồi nhặng, muỗi mòng, kiến chuột, thường xuyên nhìn thấy nhất ở trong thành phố. Chúng tôi ở Úc châu, cùng với những loại động vật nhỏ này sống chung với nhau rất tốt. Chúng tôi nhìn thấy các động vật nhỏ này liền chấp tay lại nói “tiểu Bồ Tát”. Các con vật đều biết, chúng không phải là không biết. Chúng tôi sống chung hòa bình, chúng tôi hợp tác với nhau. Lúc

chúng tôi mới đến chỗ đó thì có mua một căn nhà, loại động vật nhỏ này rất nhiều. Bởi vì tôi không thường xuyên cư trú ở nơi đó, tôi bảo sư Ngô Khiêm trông nhà. Tôi nói, sư ở đây tu hành cho tốt, đối xử tốt với cây cối động vật; nếu như sau một năm mà vẫn còn nhiều như thế này, chúng tỏ rằng sự tu hành của sư chưa tốt. Thật sự tu hành tốt thì những động vật nhỏ này dần dần sẽ giảm đi. Căn nhà đó chúng tôi mua lại tính đến hiện nay là khoảng ba năm, hiện nay hầu như chúng hoàn toàn không còn nữa, cho nên tôi nói: *“Không tệ, sư tu hành rất tốt thì giống như thế này”*. Nhất định không thể có cái ý nghĩ giết hại chúng, truy đuổi chúng. Chúng hiểu được, với lại chúng biết hợp tác, chúng ta yêu thương chúng thì chúng cũng yêu thương chúng ta, chúng ta ghét chúng thì chúng cũng ghét chúng ta, chúng ta hận chúng thì chúng cũng hận chúng ta, chúng ta giết chúng thì chúng cũng đến giết chúng ta. Sự việc này phiền phức lớn rồi. Cho nên nhất định không nên gây thù oán. Chúng tôi gọi là Bồ Tát kiến, Bồ Tát gián, cả thầy đều là Bồ Tát, bình đẳng như nhau. Chúng ta tu “Phổ Hiền Bồ Tát Thập Đại Nguyên Vương”, đây là lễ kính chư Phật. Loài gián kiến ở đây cũng đều là chư Phật. Chúng cũng là chúng sanh. Đã là chúng sanh thì chúng cũng có Phật tánh, tương lai đều sẽ thành Phật. Tất cả chúng sanh đều là Phật tương lai. Chúng ta nên nhớ kỹ câu Phật vị lai này. Chúng ta đắc tội với chúng tức là đắc tội với Phật vị lai, chúng ta muốn giết chúng vậy chính là giết Phật vị lai. Nhất định là không thể. Nên dùng thiện hạnh thiện tâm thiện ý thì chúng sẽ báo lại điều thiện. Chúng đi vào trong phòng để tìm thức ăn, chúng tôi biết được, chúng tôi đặt những thứ mà chúng muốn ăn ở ngoài sân, rồi nói với chúng: *“Thức ăn của bạn được đặt ở ngoài sân, hoàn cảnh ở đây là nơi chúng tôi sinh hoạt, bên ngoài là hoàn cảnh sinh hoạt của các bạn, hai bên chúng ta chiếu cố lẫn nhau, không nên xâm phạm”*. Thật là chúng hiểu được. Thực vật, các loại hoa cỏ này, chúng ta chăm sóc cho nó, cây cỏ phát triển rất là xanh tươi, hoa nở vô cùng đẹp, vô cùng thơm. Đền ơn mà.

Tu hành là tu cái gì? Điều này khi giảng Kinh tôi thường hay nói, điều Phật dạy cho chúng ta chính là giúp chúng ta hiểu được cái vũ trụ này, tất cả chân tướng của vạn vật, thật tướng của các pháp, hiểu được tất cả tướng chân thật. Sau khi bạn hiểu rồi thì đối xử tốt với nhau. Chúng ta đối xử tốt với người, với vật, với việc thì tất cả người sự vật cũng sẽ đối xử tốt với ta. Đây mới gọi là chân thật học Phật, là áp dụng được Phật pháp. Không phải nói nếu bạn không giết những thứ này, loại vi trùng bệnh này thì nó sẽ giết bạn, không có chuyện này đâu. Bạn không giết chúng, chúng sẽ không hại bạn. Bạn muốn giết chúng, càng giết càng nhiều, chúng đến báo thù, chúng kéo đến trả thù bạn. Nhất định không thể có ác

ý, không thể sinh ý niệm ác, càng không thể có hành vi ác. Chúng ta xem kết quả này chưa hiện rõ, tự mình nên phản tỉnh, thành ý của chúng ta chưa đủ, chúng ta vẫn chưa làm tốt, chưa thể cảm động được chúng. Cổ nhân có nói lòng thành cùng cực vàng đá cũng lay.

Có những đồng tu từ Đại Lục đến có lẽ đã đến Tô Châu tham quan. Bạn xem ở trong di tích cổ đó có ghi Pháp sư Đạo Sinh thuyết pháp, tảng đá cũng gập đầu, huông chi là cây cối và những động vật nhỏ. Cả thấy đều có linh tánh, tảng đá thật sự là có linh tánh, bởi vì chúng cũng có pháp tánh. Bản năng của pháp tánh là thấy nghe hay biết. Cho nên bạn phải thật sự có thành ý, mới có thể cảm động chúng. Cái này gọi là chuyển vật, chuyển cảnh giới, ở trong cuộc sống đời thường chúng ta gọi là chuyển phong thủy. Cho nên không cần phải mời các nhà phong thủy đến để xem phong thủy, đó là giả, đó là bạn bị người khác lừa rồi. Bản thân chúng ta có thiện tâm thiện hạnh thì ở bất cứ chỗ nào, phong thủy ở nơi đó tự nhiên chuyển thành tốt. Hoàn cảnh, bạn xem hết thấy tất cả động vật, thực vật, khoáng vật, sông núi nước non đều sẽ chuyển theo bạn, thậm chí đến cả thời tiết cũng sẽ tùy theo ý niệm của bạn mà chuyển. Có như vậy chúng ta mới thật sự thể hội được, Thế giới Tây Phương tại sao mà lại thù thắng như vậy, Thế giới Hoa Tạng vì sao lại thù thắng như vậy. Chúng ta biết rõ rồi, nhất thiết duy tâm tạo. Cho nên ngày nay chúng ta nên dừng lại điều xấu ác. Điều này trước mắt chúng ta nhất định phải làm.

“*Tịch tĩnh*”, sự tịch tĩnh này là đức năng mà tự tánh của chúng ta vốn có. Tâm địa vốn là thanh tịnh. Sự thanh tịnh này chính là sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần bên ngoài vốn là không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, đây mới gọi là sự an tĩnh. Nếu khởi tâm động niệm, phân biệt chấp trước, tâm của bạn đã động rồi, bạn không thanh tịnh. Chúng ta có thể nói từ vô thủy kiếp cho đến ngày nay, ở trong lục đạo, khởi tâm động niệm phân biệt chấp trước đã huân tập thành tập khí rồi, bây giờ muốn đoạn cũng đoạn không được, cái gốc của bệnh này quá sâu, quá nặng rồi. Bây giờ chúng ta nghe được Phật pháp, hiểu được chân tướng sự thật, thì bây giờ chăm chỉ nỗ lực hạ thủ công phu, đây gọi là tu định. Lúc mới tu thường là ngồi xếp bằng mặt quay vào tường, tìm một nơi thật là yên tĩnh, mỗi ngày ngồi công phu. Đây là mới bắt đầu tu. Thật sự dụng công phu là ở trong hết thấy tất cả mọi cảnh giới, thiện duyên ác duyên, thuận cảnh nghịch cảnh đều có thể không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, công phu thiền định của bạn đã thành công. Tại sao vậy? Bạn đã không bị ảnh hưởng bởi cảnh giới ở bên ngoài, bạn thành công rồi.

Đây là thật sự có công phu. Điều này người sơ học không thể nào làm được. Cho nên người sơ học phải rời xa những cảnh duyên này. Rời xa, bạn phải kiên trì.

Cách tu học của bạn, tôi thường hay nói với chư vị đồng tu, không xem truyền hình, không xem báo chí, không xem tạp chí. Tại sao vậy? Vì những thứ này đều là nhiễm ô, nhiễm ô vô cùng nghiêm trọng. Bạn nhìn thấy, bạn không thể không khởi tâm động niệm. Bạn muốn tu định thì tâm của bạn phải định lại. Những thứ này mỗi ngày ở bên cạnh quá nhiều bạn thì bạn làm sao được định chứ? Cho nên ngoại duyên này phải đoạn tuyệt. Đến khi bạn công phu thành tựu rồi, thì bạn hãy thử lại xem, những thứ này ở bên cạnh, một chút ảnh hưởng cũng chẳng có, lúc đó bạn đã thành công rồi, bạn không còn chướng ngại nữa. Ngày xưa, khi Pháp sư ra giảng Kinh thuyết pháp độ cho chúng sanh đều phải có cái định lực này mới có tư cách lên giảng. Nếu như không có cái định lực như vậy, bởi vì bạn giảng Kinh thuyết pháp phải tiếp xúc đại chúng, thính chúng rất đông, rất dễ dàng bị tín đồ kéo bạn đi mất. Rất là nhiều. Bạn mà không có định lực, bạn tiếp xúc với tất cả người sự vật thì bạn sẽ khởi tâm động niệm. Cho nên, tiêu chuẩn ngày xưa rất là nghiêm. Bây giờ thì không còn tiêu chuẩn nữa, hoàn toàn phải dựa vào chính mình. Thật sự chính bản thân mình phải biết làm sao để bảo hộ chính mình, làm sao để thành tựu chính mình.

Đặc biệt là mạng internet hiện nay, tôi chẳng có tiếp xúc với cái này, tôi không biết sử dụng vi tính, tôi cũng không muốn tiếp xúc với cái này. Nghe nói nội dung của internet rất là đáng sợ, so với truyền hình thì đáng sợ hơn. Cái này đều là mặt trái. Nếu thường xuyên tiếp xúc với nó, không biết cách gìn giữ, không biết cách đề phòng, cuối cùng người bị thiệt hại là bản thân mình chứ không phải người khác.

Tôi còn nhớ năm kia tôi ở Hồng Kông, Đài truyền hình Phụng Hoàng đến phỏng vấn tôi. Ngày hôm đó cũng là may mắn, tôi gặp được ông Chủ tịch Hội đồng quản trị Lưu Trường Lạc. Sau khi phỏng vấn xong, chúng tôi uống trà ở văn phòng làm việc của ông ấy. Tôi nói với ông ấy, ngày nay trên thế giới tai nạn rất nhiều, điều này mọi người đều biết, bất luận là giàu sang nghèo hèn, cư trú ở trên thế gian này hầu như là không có cảm giác an toàn, cái này gọi là lòng người hoang mang, sống rất là đau khổ. Tôi nói trên thế giới này có hai người có thể cứu được thế giới này, cũng có thể hủy diệt thế giới này. Ông ấy hỏi tôi là hai người nào? Tôi nói, thứ nhất là người lãnh đạo đất nước, họ có quyền lực; thứ hai là những người là giống như các bạn - là làm nghề truyền thông. Nếu như bạn truyền thông tin nội dung là điều tốt, vậy là bạn cứu thế giới này. Nếu như nội

dung của thông tin là dạy người ta sát đạo dâm vọng, vậy là bạn hủy diệt thế giới. Hy vọng là ngành truyền thông đưa tin nhiều một chút về nhân nghĩa đạo đức, đưa tin nhiều một chút về điều tốt, ít đưa tin về điều xấu xa, đương nhiên tốt nhất là không cần đưa những tin xấu.

Người làm nghề truyền thông này có một quan niệm vô cùng sai lầm. Sai lầm ở chỗ nào vậy? Nếu mà không đưa những tin tức xấu xa thì hình như là không được khán giả đón xem, vậy là không thể kiếm tiền. Nơi nơi đều muốn có lợi ích, nhưng mà phía sau cái lợi thì có hại, họ đã quên cái hại này rồi. Bạn được bao nhiêu lợi ích, bạn mang lại cho xã hội bao nhiêu điều tai hại, cái này không thể so sánh. Trong một trăm phần, bạn được lợi chỉ có một phần, xã hội nhận điều tai hại là 99 phần, lương tâm bạn ở đâu?

Tại sao tôi nói quan niệm của họ là sai lầm? Cá nhân cũng vậy, gia đình cũng vậy, công ty cũng vậy, thậm chí đến cả quốc gia, mọi người đều biết được, người ta gọi là số mạng. Cá nhân thì có số mạng của cá nhân, gia đình thì có số mạng của gia đình, công ty của bạn thì có số mạng của công ty, đất nước có vận mệnh của đất nước. Nếu như trong mạng của bạn có của cải, bất luận là làm ngành nghề gì cũng đều phát tài. Cho nên bạn kinh doanh ngành nghề này, bạn có tài sản nhiều như thế, bạn nên thay đổi mà đi làm những điều tốt lành hơn, thì thu nhập của bạn vẫn nhiều như thế, nhất định là không có giảm ít đi. Nếu mà giảm ít đi là do trong mạng của bạn không có. Tại sao phải làm những việc trái với lương tâm vậy? Tài sản mà bạn đã có được, thực tế mà nói, trong sự tưởng tượng của tôi là đã bị hao tổn đi rồi. Trong mạng của bạn có 100 tỉ, tài sản lớn như thế, nhưng bởi vì công việc bạn làm là tổn hại cho xã hội, là công việc gây hại cho chúng sanh, đại khái tài sản bạn có được, chúng tôi nói là giảm phước, đã giảm từ phân nửa trở lên, bạn còn ở đó dương dương tự đắc, cho rằng tôi kiếm được nhiều như thế này, trên thực tế là đã bị hao tổn so với ở trong mạng của bạn có rồi. Con người nên tin tưởng nhân quả báo ứng. Đây là Ấn Quang Đại Sư cả một cuộc đời của Ngài là dạy cho chúng ta, nên xem điều này là bài học đầu tiên: Nhân quả báo ứng. Hơn nữa Ngài cũng nói, lý và sự của nhân quả, quyển sách hay nhất chính là An Sĩ Toàn Thư, nói rất là thấu triệt, rất là rõ ràng. Ngài vô cùng tôn sùng, hội tập thống kê lịch sử cảm ứng của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Ngài xếp vào vị trí thứ hai. Cả cuộc đời Ngài tôn sùng An Sĩ Toàn Thư. Khuyên người hiểu rõ nhân quả, hiểu rõ vận mạng, Ngài sử dụng Liễu Phàm Tứ Huấn, cho nên cả một đời tích cực đề xướng Liễu Phàm Tứ Huấn, gian nan khổ cực, thật sự là cứu vãn tai kiếp trước mắt của chúng ta. Nên thúc đẩy giáo dục nhân quả.

Mấy ngày gần đây, nghe nói con cháu của tiên sinh Liễu Phàm đời thứ 13 - tiên sinh Viên Bính Khôn vẫn còn sống ở quê nhà Gia Thiện tỉnh Triết Giang, có gửi cho tôi một bức thư. Điều này rất khó được. Có người hỏi tiên sinh Liễu Phàm rốt cuộc là có ông Liễu Phàm này không? Thật sự là có, ngôi mộ của ông vẫn còn, hiện giờ được đưa vào bảo hộ của quốc gia, coi như là di tích cổ cần phải bảo quản, cho nên tôi chuẩn bị đi đến đó viếng thăm một chuyến. Chúng tôi sẽ chụp hình nhiều một chút, tương lai đưa vào bộ phim dài tập Liễu Phàm Tứ Huấn, đặt vào ở phía trước, nói với mọi người đây là người thật việc thật, một chút cũng không giả. Tôi đã liên lạc xong rồi. Tôi cũng đã suy nghĩ rồi, tìm cách hỏi thăm, đi tìm con cháu của Ngài Du Tịnh Ý. Trồng nhân thiện được quả thiện. Thế hệ con cháu đời thứ 13 của ông, cả một đời công tác trong ngành giáo dục, ông ấy là giáo viên dạy học, hiện nay đã về hưu rồi. Ông năm nay đã 83 tuổi rồi, thật sự là thiện có thiện báo.

Cho nên, bất luận là làm việc gì, chân thật hiểu được số mệnh của chính mình, không nên làm càn làm quấy. Trong mạng của bạn có tài sản, có bỏ đi cũng không mất; trong mạng không có, muốn có cái gì đi nữa bạn cũng không có được. Thật sự là đời người đều do số mạng, chẳng chút nào do người. Cho nên bạn xem, tiên sinh Liễu Phàm cùng với Vân Cốc Thiên sư đã ngồi ở trong phòng thiền ba ngày ba đêm không khởi ý niệm. Đó là cái gì? Là chỉ tức tịch tĩnh thanh, ông ấy đã làm được rồi. Công phu của ông là gì vậy? Thật ra là chẳng có công phu gì cả, chính là hiểu được mạng mình đã định sẵn rồi, trong mạng định sẵn rồi thì cần gì gì phải khởi vọng tưởng? Khởi vọng tưởng cũng chẳng có ích gì. Không có lợi ích gì nên ông không muốn suy nghĩ.

Gặp được Vân Cốc Thiên sư rồi, Vân Cốc Thiên sư khuyên bảo ông, sự sai lầm này của ông vẫn còn là phạm phu, số mạng tuy là đã định sẵn rồi, nhưng số mạng mỗi ngày đều có thể thay đổi. Mức độ của sự thay đổi này không lớn, cho nên khi người ta đoán số mạng cho bạn vẫn là đoán chính xác đến như vậy. Nếu như sự thay đổi này lớn, thì đoán không được chính xác. Cho nên làm việc cực thiện hoặc là cực ác sẽ có sự thay đổi rất lớn. Chúng ta sau khi thật sự hiểu được đạo lý này, chúng ta mới biết được việc đoạn ác tu thiện sẽ mang lợi ích lớn cho chúng ta, vậy tại sao không chịu làm?

Sự phát tài, hiện nay mọi người ở trên thế giới này, không kể là ở quốc gia nào, chủng tộc nào, không kể là tín ngưỡng tôn giáo nào, vừa nghe nói đến tiền tài thì con mắt liền mở to ra, đều là như nhau. Ở trong trường học, đại khái là

trường thương mại nhiều sinh viên nhất. Bạn tỉ mỉ mà xem xét, đều là muốn phát tài.

Tôi cũng đã đến trường học tham quan mấy lần. Trường đại học Griffith của nước Úc khánh thành trường đại học thương nghiệp, trường có mời tôi đến để cắt băng khánh thành. Tôi có đi. Lễ khánh thành vừa xong, tôi ngồi bên cạnh thầy hiệu trưởng. Nghi thức khai mạc xong liền mời một vị giáo sư thâm niên người Mỹ diễn giảng với chúng tôi. Vị này đối với công tác quản lý tài vụ kinh nghiệm vô cùng phong phú. Sau khi vị giáo sư già dứt lời, tôi liền nói với thầy Hiệu trưởng: *“Thầy Hiệu trưởng, đây là một vị giáo sư nổi tiếng trên thế giới nhưng nếu gặp người học trò như tôi thì ông ấy sẽ rắc rối đấy”*. Thầy Hiệu trưởng hỏi: *“Sao vậy?”*. Tôi nói: Ông ấy biết quản lý tài vụ như vậy mà ông ta không phát tài. Bản thân ông không phát tài thì làm sao ông lại dạy tôi cách phát tài? Cái phương pháp làm giàu đó của bạn, bản thân của bạn phải đã giàu to rồi thì chúng tôi mới tin được chứ. Cả cuộc đời của bạn là một vị giáo sư nghèo, điều này chúng tôi không thể tin bạn được. Vị Hiệu trưởng này nghe tôi nói thì ngẩn người ra. Cuối cùng tôi nói với ông ấy, tôi nói trong Phật pháp nói là nhân duyên quả, vị giáo sư này biết được chữ duyên, giống như người người nông dân trồng trọt, ông ấy biết được kỹ thuật trồng trọt, ông ấy hiểu được thổ nhưỡng, ông đều biết hết, nhưng tại sao ông ấy không phát tài? Ông ấy không có hạt giống, cho nên ông không phát tài. Ở trong Phật pháp nói ông chỉ biết duyên mà không biết được nhân, cho nên ông không nhận được quả. Ông ấy dạy người rất là rõ ràng mạch lạc, nhưng ông ấy không phát tài. Tôi nói bài giảng này nếu tôi lên giảng sẽ hay hơn ông ấy. Tôi nói tôi hiểu nhân, tôi cũng hiểu được duyên.

Ở trong Phật pháp có nói với chúng ta, trong mạng bạn có tài sản, vậy nhân là cái gì? Là tài bố thí. Cho nên Phật pháp Đại Thừa, thật sự nói đến cuối cùng tổng cương lĩnh chính là bố thí. Sáu Ba La Mật chính là một bố thí Ba La Mật. Bạn xem, trì giới, nhẫn nhục là thuộc về bố thí vô úy; tinh tấn, thiền định, bát nhã là thuộc về pháp bố thí. Tài bố thí thì được giàu có, pháp bố thí thì được thông minh trí tuệ, vô úy bố thí thì được khỏe mạnh sống lâu, đó là nhân. Họ không biết được nhân, họ chỉ biết có duyên. Có duyên mà không có nhân thì giống như người nông dân giỏi giang nhưng không có hạt giống thì họ không trồng được gì cả, chính là cái đạo lý này. Cho nên học vấn chân thật nằm ở trong Phật pháp.

Phật pháp dạy cho chúng ta những điều chân thật, chỉ cần bản thân chúng ta thật sự nỗ lực học tập. Phật dạy cho chúng ta phải dừng thì chúng ta phải dừng, Phật dạy cho chúng ta nên làm thì chúng ta hãy chăm chỉ nỗ lực mà làm, đem

vọng tưởng phân biệt chấp trước của bản thân (chúng ta thường hay gọi là thành kiến, cách nghĩ, cách nhìn của bản thân mình) buông xuống. Tại sao vậy? Cách nhìn cách nghĩ của bản thân mình là sai lầm, đừng có cho rằng bản thân mình thông minh. Thông minh bị thông minh hại. Chúng ta nhất định phải nương vào Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát ở nơi đâu? Kinh điển chính là Phật Bồ Tát, nương theo sự dạy bảo trong Kinh điển. Trong Kinh điển dạy chúng ta làm thì chúng ta nỗ lực mà làm, dạy chúng ta không thể làm chúng ta nhất định tuân thủ, tuyệt đối không vi phạm, nhất định bạn sẽ được lợi ích. Người học Phật ngày nay không nhận được sự lợi ích trong Phật pháp không phải là Phật pháp không linh, Kinh điển không có sai, mà sai ở tại chỗ nào? Sai lầm do người học Phật chúng ta không tin vào Kinh điển, vẫn cứ tin vào vọng tưởng chấp trước của bản thân mình, vậy là hết cách rồi. Đây chính là lời của người xưa đã nói: “*Không nghe lời người xưa, thiệt thòi ở trước mắt*”. Phật bồ tát chính là người xưa, không nghe lời của Phật Bồ Tát thì bạn sẽ bị thiệt thòi lớn. Bạn thật sự nghe lời Phật Bồ Tát, nhất định là sẽ có kết quả tốt. Cái kết quả này, trong việc hoằng pháp lợi sanh sẽ sinh ra tác dụng rất lớn. Tại sao vậy? Đây là ở trong tam chuyển pháp luân, Phật pháp của chúng ta gọi là chứng chuyển, bản thân chúng ta hiện thân thuyết pháp làm chứng cho bạn. Rất là quan trọng. Bản thân chúng ta được sự cảm ứng, sự thật cụ thể đến nói với họ.

Năm ngoái tôi đi thăm Nhật Bản, đi thăm Hàn Quốc, chuyến đi rất thành công. Điều trước tiên, cái thân này của tôi làm bằng chứng. Tôi 77 tuổi, mọi người nhìn mà ngỡ họ cũng 77 tuổi nhưng không thể so cùng với tôi. Tại sao vậy? Tôi vứt bỏ vọng tưởng chấp trước của bản thân mình, tôi nghe lời Phật giảng ở trong Kinh, Kinh điển dạy như thế nào thì tôi làm như thế đó, cho nên cuộc sống trôi qua rất là hạnh phúc, sức khỏe mỗi năm mỗi tốt hơn, không phải là mỗi năm mỗi già hơn, mà mỗi năm mỗi tốt hơn. Đây chính là dùng thân thuyết pháp. Chúng tôi thật sự là làm như vậy, thật sự là có kết quả tốt như vậy. Đây là sự thật chứng minh.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng tôi xin giảng đến chỗ này.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ